

Arrest

**nr. 70 141 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. ROGGHE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. Voor uw vertrek uit uw land woonde u samen met uw echtgenote, T. S. (...) (O.V. X), en uw zoon, S. S. (...), in Khasavyurt, Dagestan. U heeft uw land verlaten omwille van volgende redenen.

Op 7 juni 2007 heeft u uw broer, V. S. (...) (O.V. X), naar Rostov gebracht. Een paar dagen later werd u meegenomen en naar de ROVD in Zarichka bij Khasavyurt gebracht. Men vroeg u waar u uw broer naartoe had gebracht. Uw broer werd verdacht van betrokkenheid bij een aanslag in de stad. U werd er 3 dagen vastgehouden. Met behulp van R. S. (...), een vriend van uw vader en een politiechef bij ROVD, werd u vrijgelaten.

Sinds 2007 was u chauffeur bij een bierbedrijf. Ook verkocht u bier aan huurlingen in de pedagogische school in Khasavyurt. Artur, 1 van de huurlingen belde u op en vertelde u dat hij een bak bier wou. U heeft de bak bier aan hem verkocht voor 300 roebel. De normale prijs was 250 roebel.

Op 23 oktober 2010 vond er een explosie plaats in de pedagogische school. Er vielen doden en gewonden.

Op 28 oktober 2010 werd u 's avonds toen u van uw werk naar huis ging, vlak voor uw woning meegenomen door 4 personen in UAZ en naar een onbekende plaats gebracht. U werd in een kelder gegooid. Op 29 oktober 2010 werd u door 2 gemaskerde mannen uit de kelder gehaald en naar een kamer gebracht. U werd er ondervraagd. Men wou weten wat u in de pedagogische school deed. Ze beschuldigden u ervan een kaart voor de rebellen te hebben gemaakt. Ook wou men weten waar uw broer, V. S. (...), was. U werd er geslagen. Vervolgens werd u terug in de kelder gegooid.

Op 31 oktober 2010 kwam uw vader, samen met R. (...), u halen. Uw vader heeft via R. (...) 200.000 roebel betaald om u vrij te krijgen. R. (...) vertelde uw vader dat hij ervoor moest zorgen dat hij u uit uw land zou sturen omdat ze u niet met rust zouden laten. Vervolgens verbleef u 10 dagen bij uw neef A. O. (...) in Kasmaul.

Op 10 november 2010 zag u uw vrouw terug in de minibus waarmee jullie naar Moskou vertrokken. Op 14 november 2010 vertrok u met een smokkelaar, S. (...) genaamd, naar België waar u op 16 november 2010 aankwam. Op 17 november 2010 heeft u een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon S. S. (...) en uw medische verzekeringspolis.

B. Motivering

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen onderling, als ook tussen uw asielverklaringen en de asielverklaringen van uw echtgenote, T. S. (...) (O.V. 6.723.572), met betrekking tot uw arrestatie van 28 oktober 2010 tot 31 oktober 2010, waarna u ondergedoken en gevlucht bent.

Zo stelt u meermaals dat u geen enkel idee heeft waar de kelder waarin u in oktober 2010 werd vastgehouden, zich bevond (CGVS, p. 15 & 16). U weet enkel dat het gebouw ramen had (CGVS, p. 16). Uw vrouw daarentegen, stelt dat u toen werd meegenomen naar de ROVD (CGVS vrouw T. S. (...) (O.V. 6.723.572), p. 8). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid bevestigt u dat u werd vastgehouden bij de ROVD en zegt u dat u wist dat u bij de ROVD werd vastgehouden, maar niet concreet waar (CGVS, p. 19). Deze verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid is niet afdoende.

Immers, ze verklaart niet waarom u eerst zei dat u geen enkel idee had waar u werd vastgehouden, en dat u zodra u zich, eens vrijgelaten, buiten het gebouw bevond, ook geheel niet kon inschatten in wat voor gebouw u was opgesloten geweest, behalve dat het gebouw ramen had (CGVS, p. 16).

Bovendien hebben u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de som die werd betaald voor uw vrijlating. Zo stelt u dat uw vader 200.000 roebel heeft betaald voor uw vrijlating (CGVS, p. 15). Echter, uw vrouw stelt dat 250.000 roebel werd betaald (CGVS vrouw, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat 250.000 roebel losgeld niet kan (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat haar schoonzus, van wie ze het bedrag heeft gehoord, zich misschien vergist heeft (CGVS vrouw, p. 9). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Er kan immers van jullie verwacht worden dat jullie omtrent dergelijk essentieel feit van uw asielrelaas consistente verklaringen afleggen.

Daarenboven stelt u eerst dat de politieagent die u op 31 oktober heeft verlost van de boeien en u uit de kelder heeft gebracht waar u opgesloten zat, niets tegen u gezegd (CGVS, p. 16). Echter, in de vragenlijst voor het CGVS die werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat deze politieagent zei dat u niet meer gearresteerd zou worden (CGVS vragenlijst punt 3.5). Wanneer u met uw verklaring in de vragenlijst werd geconfronteerd, stelt u dat de politieagent dat inderdaad heeft gezegd (CGVS, p.18). Uw verklaring voor uw tegenstrijdige verklaring voor het CGVS is niet afdoende. Immers, u stelt dat u in de war was, dat iemand anders deze arrestatie niet zou hebben overleefd en dat u in shock was (CGVS, p. 18). Echter, er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u voor het CGVS steeds consistente verklaringen aflegt betreffende dergelijke essentieel feit in uw asielrelaas.

Ook dient gewezen te worden op 1 tegenstrijdigheid aangaande het geheel van arrestaties dat u zou hebben geleden, tussen uw verklaringen voor het CGVS en uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ingevuld. Zo stelt u in de vragenlijst dat u in 2008 tweemaal werd gearresteerd (vragenlijst CGVS, 3.1). Echter, uit uw gehoorverslag voor het CGVS blijkt dat u enkel 1 keer in 2007 en 1 keer in 2010 werd gearresteerd (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid ontkent u uw verklaring in de vragenlijst en stelt u dat u in 2007 uw broer heeft vervoerd (CGVS, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. Het betreft immers de kern van de door u verklaarde problemen en bovendien is de vragenlijst u voorgelezen en heeft u de vragenlijst voor

akkoord ondertekend (vragenlijst, p. 3). Bovenstaande tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gezien van u en uw vrouw redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie consistente verklaringen afleggen betreffende dergelijke essentiële feiten in uw asielrelaas, doen bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van deze door u verklaarde vervolgingsproblemen zij erop gewezen dat uw broer tijdens zijn opeenvolgende asielaanvragen nooit melding heeft gemaakt dat u zou zijn vervolgd. Zo gaf hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aan (gehoor CGVS S. V. (...) dd.12.10.2007, p. 2) dat sinds zijn vertrek geen van zijn broers of zussen problemen heeft gekend. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd hij weerom bevraagd wie er behalve hem problemen heeft gekregen omwille van zijn asielmotieven. Opnieuw vermeldde hij niemand van zijn familie (gehoor CGVS S. V. (...) dd.07.01.2009, p. 12-13). Hij had nochtans enkele weken voor dat gehoor nog telefonisch contact gehad met uw vader (gehoor CGVS S. V. (...) dd.07.01.2009, p. 4). Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou u twee maal door politie zijn vastgehouden en verhoord over deze broer.

Voor zover uw asielrelaas geloofwaardig is, quod non, dient opgemerkt te worden dat u geen enkele poging heeft ondernomen om zich te informeren naar de stand van zaken in uw land omtrent de door u verklaarde problemen. U heeft zich niet telefonisch bij uw ouders geïnformeerd omdat u van mening bent dat de telefoon van iedereen die in Dagestan problemen heeft, wordt afgeluisterd (CGVS, p. 17). Echter, u geeft ter zake toe dat dit uw mening is zonder dat u deze kan hard maken (CGVS, p. 17). Eveneens heeft u zich niet geïnformeerd door middel van internet of een brief naar uw ouders. Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u geen internet heeft, en dat u verder geen brief naar uw ouders wil schrijven omdat u dat gewoon niet wil en omdat uw ouders al genoeg hebben meegemaakt (CGVS, p. 17). Dergelijke verklaringen wijzen alvast niet op een onoverkomelijk of redelijk beletsel om zich over relevante aspecten van uw asielproblemen verder te bevragen bij verwanten. Deze afwezigheid van enige poging om zich verder te bevragen over uw asielproblemen, zonder dat u hiervoor een aannemelijke verklaring kan bieden, geeft dan ook blijk van een desinteresse in de door u verklaarde problemen en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees.

Ook dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute van de Russische Federatie naar België niet aannemelijk heeft kunnen maken. Vooreerst is het opmerkelijk dat uw vrouw zich niet herinnert welke kleur de minibus had waarmee jullie naar Moskou zijn gereisd (CGVS vrouw, p. 6). Ook dient opgemerkt te worden dat u niet eens bij benadering kan zeggen hoeveel personen er in die minibus zaten (CGVS, p. 9). Nochtans zouden jullie gedurende twee dagen met dit voertuig hebben gereisd. Eveneens heeft u geen enkel idee welke landen u onderweg naar België bent gepasseerd (CGVS, p. 10). Nochtans bent u verschillende keren uit de wagen gestapt (CGVS, p. 10). Bovenstaande onwetendheden waarvan verwacht kan worden dat u en uw vrouw hiervan op de hoogte zijn, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende de som geld die u voor uw reis heeft betaald, niet overeenkomen met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken is opgesteld. Zo stelt u dat u 250.000 roebel voor de reis heeft betaald (CGVS, p. 10). Echter, in de DVZ-asielverklaring stelt u 200.000 roebel te hebben betaald (verklaring DVZ, punt 34). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat men het bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd heeft vertaald, dat u de verklaring heeft gelezen, maar dat u het niet gezien heeft (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Immers, u heeft de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekend. Bovenstaande vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtroute, en doet het vermoeden reizen dat u een Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het

administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat er inzake de asielaanvraag die uw broer V. S. (...) (O.V. 6.102.268) op 15 juni 2007 had ingediend, er op 6 december 2007 door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven. Deze beslissing werd op 11 april 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bekrachtigd. Ook inzake zijn tweede asielaanvraag dd. 15 mei 2008 werd door het Commissariaat-generaal op 23 juli 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van de vastgestelde asielmotieven. Deze beslissing werd op 18 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bekrachtigd. Betreffende diens derde asielaanvraag dd. 19 april 2011 en diens vierde asielaanvraag dd. 18 mei 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken telkens - respectievelijk op 10 mei 2011 en op 18 mei 2011 - een beslissing van weigering van inoverwegingname genomen. Uw neef R. S. (...) (O.V. 5.644.245) had op 26 november 2004 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties. In zijn hoofde werd door het Commissariaat-generaal op 2 februari 2006 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen op basis van de vaststelling van bedrieglijkheden in zijn asielaanvraag. U verklaarde (CGVS, p. 11) dat er geen verband was tussen de door uw neef aangehaalde asielmotieven en de uwe.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, de kopie van uw rijbewijs, uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon S. S. (...) en uw medische verzekeringspolis bevatten informatie betreffende uw identiteit en de identiteit van uw zoon die geenszins worden betwist. Doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Ook van de door uw echtgenote neergelegde geboorteakte van u, jullie huwelijksakte, haar binnenlands Russisch paspoort en haar medische verzekeringspolis dient te worden gesteld dat ze identiteitsgegevens bevatten die niet in twijfel worden getrokken maar die geen informatie bieden betreffende de verklaarde asielproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering aangaande de plaats van vasthouding in oktober 2010 volhardt verzoekende partij in haar verklaring op het ogenblik van de vasthouding niet te hebben geweten waar zij toen was, doch nadien van haar vader te hebben vernomen dat dit bij de ROVD was. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar de verklaringen van haar echtgenote die stelde dat verzoekende partij naar de ROVD was meegenomen. Derhalve is van enige tegenstrijdigheid geen sprake aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met voormeld betoog desbetreffende motivering van verwerende partij niet weerlegt. Verzoekende partij slaagt er zelfs in in haar poging de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen een derde versie van de feiten aan haar verklaringen toe te voegen. Verzoekende partij verklaarde bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 mei 2011 uitdrukkelijk niet te weten waar zij na haar arrestatie van 28 oktober 2010 werd vastgehouden. Zelfs op de vraag of zij bij het verlaten van het gebouw samen met haar vader niet had gezien in welk gebouw zij had vastgezet, komt verzoekende partij niet verder dan de opmerking dat het een gebouw met ramen was (administratief dossier, stuk 4A, p. 15 en 16). Op geen enkel moment tijdens dit gehoor maakt verzoekende partij duidelijk dat zij, ook al zou zij dit pas later hebben vernomen, wist dat zij in een gebouw van de ROVD werd vastgehouden. Pas bij confrontatie met de verklaringen van haar echtgenote dienaangaande, die stelde dat verzoekende partij bij de ROVD werd vastgehouden, beweerde verzoekende partij dat zij dit eveneens had verklaard (administratief dossier, stuk 4A, p. 19). Het pas na confrontatie aanpassen van eerdere verklaringen door te stellen dat men een identiek antwoord ook onmiddellijk op de eerdere vragen had gegeven, *quod non*, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Het thans in het verzoekschrift voorhouden pas na haar vrijlating van haar vader te hebben vernomen bij de ROVD te hebben vastgezet is op zijn beurt strijdig aan de eerste

verklaring van verzoekende partij niet te hebben geweten waar te zijn vastgehouden. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook heden op generlei wijze concreet kan aanduiden waar zij door de ROVD in oktober 2010 werd opgesloten. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.4.1. Als verweer op de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot het bedrag dat diende te worden betaald voor de vrijlating van verzoekende partij beperkt verzoekende partij er zich toe te verwijzen naar de verklaring van haar echtgenote bij confrontatie van de uiteenlopende bedragen dat haar schoonzus van wie zij het bedrag van 250 000 roebel had vernomen zich waarschijnlijk had vergist.

2.2.4.2. De Raad oordeelt evenwel dat het afschuiven van desbetreffende flagrante tegenspraak op een vergissing in hoofde van de schoonzus als verschoningsgrond niet kan worden aanvaard daar er in redelijkheid kan worden vanuit gegaan dat de wijze van vrijlating en meer in het bijzonder de som die hiertoe diende te worden betaald, waarna nagenoeg onmiddellijk de vlucht naar België werd ingezet, naderhand tussen beide echtelingen werd besproken teneinde de ernst van de situatie en de noodzaak van hun gezamenlijke vlucht uit het land van herkomst in te schatten.

2.2.5. Betreffende het verweer van verzoekende partij aangaande de motivering met betrekking tot de periodes van arrestatie dat het jaar van de tweede arrestatie wel degelijk 2010 was, dat dit gebeurde in oktober 2010 en dat verzoekende partij dit bevestigde in een rechtstreeks schrijven aan haar raadsman stelt de Raad vast dat dit verweer resulteert uit een verkeerde lezing van de desbetreffende motivering van verwerende partij. Het gegeven dat de laatste arrestatie van verzoekende partij plaatsgreep in oktober 2010 betreft hoegenaamd geen punt van discussie, doch stelt verwerende partij terecht vast dat verzoekende partij bij het invullen van de door haar op 18 februari 2011 ondertekende vragenlijst, nadat deze in het Russisch was voorgelezen, gewag maakt van twee eerdere arrestaties in 2008 (administratief dossier, stuk 14A, p. 2, vraag 3.1) daar waar zij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelt enkel in 2007 en 2010 te zijn gearresteerd en de arrestaties in 2008 ontkent (administratief dossier, stuk 4A, p. 18). De vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de overige voorgehouden arrestaties, buiten deze in oktober 2010, blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de overige motieven die eveneens bijdragen tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, meer in het bijzonder de motivering met betrekking tot de uitspraak van de agent die verzoekende partij van haar boeien ontdeed, de vaststelling dat de broer van verzoekende partij geen melding maakt van enige vervolging van deze laatste, de motivering betreffende de flagrante desinteresse van verzoekende partij door het nalaten zich te informeren naar de stand van zaken en deze betreffende de vluchtroute, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. Voormelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich desbetreffend louter te stellen dat er nog steeds een conflictsituatie aanwezig is in Dagestan – wat door verwerende partij onder verwijzing naar het gericht karakter van de acties van de rebellen en de autoriteiten niet wordt ontkend – doch onderneemt geen enkele poging de motivering van verwerende partij waarom er heden in Dagestan geen sprake is voor gewone burgers van een ‘reëel’ risico op ernstige schade ingevolge het binnenlands conflict te weerleggen. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 18, deel 2, “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011*” van 31 januari 2011) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, de verslagen van de verhoren van de broer van verzoekende partij en de uitgebreide "*Subject Related Briefing*" betreffende de veiligheidssituatie in Dagestan van 31 januari 2011 (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 mei 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT